

Ζάκ. Συνών. αἰτία 1. β) Αἰτία κοιν.: Ἀρρώστῃσε βαρεά, εἶχε τὴν ἀφορμὴν ἀπὸ καιροῦ. Ἔπεσε ὁ τοῖχος, εἶχε τὴν ἀφορμὴν. Πέθανε πολλὸν νέος, εἶχε τὴν ἀφορμὴν. 2) Αἰτία νόσου πολλαχ.: Παροιμ. φρ. Ἐμπα ἀγκάθι, ἔμπα ἀφορμὴ (ἐπὶ αἰτίας προκαλούσης σκάνδαλον) Πελοπν. (Ἡλ.) Συνών. αἰτία 2. β) Ἐλαφρὸν κρυολόγημα ἢ συνάχι Χίος: Τὸν ἐπίασεν ἀφορμὴ. γ) Ἐπιδημία γρίπης Ἰων. (Κρήν.): Σέρνεται ἀφορμὴ. δ) Λύσσα Εὐβ.: Ἔχει ὁ σκύλλος τὴν ἀφορμὴν. 3) Ἐρεθισμός, ἐπὶ πληγῆς Πελοπν. (Γύθ.): Ἐπφδ.

Βάλε ἀπ' τῆς ἐλαιᾶς τὸ δάκρυ | κί ἀπ' τοῦ σκύλλου τὸ μαλλί
νὰ γιάνη κί ἀφορμὴ νὰ μὴν ἰδῇ
(ἐνν. τὸ δάγκωμα τοῦ σκύλλου). 4) Ὁ περὶ τινος γινόμενος λόγος, μνεῖα Μεγίστ.: Τὴν ἀφορμὴν μας ἔχουνε (περὶ ἡμῶν ὁμιλοῦν). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναθυμεθῇ, ἔτι δὲ ἀφιλογῇ 1 δ. 5) Μομφή, ψόγος, κατηγορία Λεξ. Δημητρ.: Ἄσμ.

Βαρεῖα ἀφορμὴ μοῦ ῥοῖζανε πῶς φίλησα κορίτσι.
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀφιλογῇ 2 β.

ἀφορμιάζομαι Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφορμῇ.

Προφασίζομαι. Συνών. ἀφορμολογῶ.

ἀφορμιάρικος ἐπίθ. Ζάκ.

Ἐκ τοῦ ἀφορμιάρικο οὐδ. τοῦ ἐπίθ. ἀφορμιάρεις.
Ἀφορμιάρεις 1, ὁ ἰδ.

ἀφορμιάρης ἐπίθ. Ζάκ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Λακων.)
κ.ά. ἀφορμιάρης Πελοπν. (Λακων.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφορμῇ καὶ τῆς καταλ. -ιάρης.

1) Εὐερέθιστος, ὀξύθυμος Ζάκ. Κεφαλλ.: Παροιμ. Κόλος ἀφορμιάρης πορδὲς γεμᾶτος (ἐπὶ τοῦ μὴ δυναμένου νὰ καταλίπη κακὰς συνηθείας) Ζάκ. Συνών. ἀναφτερὸς 2, ἀράθυμος 2, ἀφορμιάρικος. β) Τρελλὸς Κεφαλλ.

2) Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου τὰ τραύματα ἐρεθίζονται εὐκόλως Πελοπν. (Λακων.) Συνών. ἀφορμολόγητος, κακόχυμος.

Πβ. ἀφορμάρης.

ἀφορμιζῶ κοιν. ἀφουρμιζον βόρ. ἰδιώμ. ἀφρομίζω Πελοπν. (Ἀρεόπ. Λακων. Μάν.) ἴφορμιζω Κρήτ. κ.ά. ἀφορμάω Πελοπν. (Αἴγ. Καλάβρυτ. Κόρινθ. Μεσσ.) κ.ά. ἀφορμάου Πελοπν. (Ἀνδροῦς.) ἀφουρμάου Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφορμῇ.

1) Ἐρεθίζομαι, φλογίζομαι, ἐπὶ τραύματος, δοθιῆνος κττ.: Μ' ἀφώρμισε ἢ πληγὴ μου - τὸ σπυρὶ μου κττ. Τὸ κέντησε τὸ σπυρὶ μὲ καρφίτσα κί ἀφώρμισε κοιν. Μ' ἀφώρμισε ὁ πόνος Πελοπν. (Βούρβουρ.) Ἀφώρμισε τὸ πόνημα Κύθηρ. Μῆλ. Καὶ μετβ. ἐρεθίζω διὰ τῆς προσψαύσεως, ἐπὶ πληγῆς κττ. σύνηθ.: Ἀφορμιζῶ τὴν πληγὴν. Συνών. ἀγγρίζω 1 β.

β) Γεννᾶται ἐν ἐμοὶ φλογισμένον τραῦμα ἢ φλογισμένος δοθιῆν κττ. κοιν.: Ἐμπῆκαν ἀγκάθια ἔς τὰ πόδια μου καὶ ἀφώρμισε τὸ κρεῖας μου. Μοῦ ἀφορμιζεῖ τὸ χέρι ἅμα μοῦ μπῆ κανένα ἀγκάθι. γ) Προκαλῶ φλογισμένον τραῦμα Πελοπν. (Μεσσ.): Τ' ἀγκέλωμα τῆς φραγκοσυγκῆς ἀφορμάει.

δ) Ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου, εἶμαι ἀφορμολόγητος, κακόχυμος Πελοπν. (Καλάβρυτ.): Ἐγὼ δὲν ἀφορμάω εὐκολα. 2) Ἐξίσταμαι τῶν φρενῶν ὑπὸ ὀργῆς κττ., ὀργίζομαι, μαίνομαι Κρήτ.: Ἐφώρμισε πάλι κ' ἤβαλε τοῖς φωνέ. Ἐφώρμισε σήμερον νὰ μάσες πνίξη. Μὴν εἶσαι ἀφωρμισμένος, γιατί ἐγὼ δὲ σοῦ φταίω. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Α 147 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «δὲ μπορῶ ἔς τὸν κόσμον μπλεῖ νὰ ζήσω, | γ' αὐτὶ βαλα ἔνα λογισμό καὶ στέκω ν' ἀφορμισώ»

(πάω νὰ τρελλαθῶ). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀφρονίζω 3, ἔτι δὲ ἀφρίζω Β 1. 3) Καταλαμβάνομαι ἀπὸ συνάχι Χίος. Συνών. συναχώνομαι. 4) Μετοχ. ἀφωρμισμένος, ὁ κακῶς διατεθειμένος, ὁ ἔχων ἀφορμὴν πρὸς νόσον ἢ προαισθανόμενος νόσον Κεφαλλ. Πάρ. Τῆλ. Χίος: Δίχως νὰ εἶναι ἀφωρμισμένος ἔρρεψε ἔς τὰ πόδια του Πάρ. Εἶμαι σὰν ἀφωρμισμένος σήμερον Τῆλ. Χίος.

Πβ. ἀφορμεύω.

ἀφόρμισι ἢ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφορμιζῶ. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Α 1847 «ὡς ἤνοιξε καὶ δὲ θωρεῖ τὴ στόρησιν ἐκείνη, | σ' ἀφόρμισι τὸν ἔρριξε κί ἄλλος ἐξαναγίνη».

Παραφροσύνη, φρενοβλάβεια.

ἀφορμίτσα ἢ, Θράκ. (Αὐδήμ.) Πόντ. (Ἰνέπ.) Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) Πελοπν. (Λακεδ.) ἀφουρμίτσα Ἡπ.

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. ἀφορμῇ διὰ τῆς καταλ. -ίτσα.

Μικρὰ ἀφορμῇ, πρόφασις ἐνθ' ἀν.: Παροιμ.

Ἀφορμίτσα γύρευε | κί ὁ Θεὸς τοῦ τὴν ἔδωκε
Ἀρτάκ. Πάνορμ.

Ἀφορμίτσα γύρευε, | σκούνησέ με κ' ἔπεσα
(ἐπὶ παιδίου ζητοῦντος οἰανδήποτε ἀφορμὴν διὰ νὰ κλάψῃ) Αὐδήμ. || Ἄσμ.

Μὰ τί ἀφορμίτσα νὰ τοῦ βρῶ γιὰ νὰ -ν- τόνε σκοτώσω;
Λακεδ.

ἀφορμολόγητος ἐπίθ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Μάν.) ἀφορμολόγητος Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφορμιζῶ καὶ τοῦ οὐσ. κρέας.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου δοθιῆν τις, ἀμυχή ἢ μικρὸν τραῦμα εὐκόλως ἀφορμιζεῖ, ἐρεθίζεται ἢ πυορροεῖ. Συνών. ἀφορμιάρης 2, κακόχυμος.

ἀφορμολόγημα τό, ἀμάρτ. ἀφορμολόγημα Σκυρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφορμολογῶ.

Δικαιολογία, πρόφασις: Ταῦτα ποῦ μ' λές ἔναι ἀφορμολόγηματα. Συνών. ἀφορμολόγι.

ἀφορμολόγι τό, ἀμάρτ. Πληθ. ἀφορμολόγια Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφορμῇ καὶ λόγος.

Ἀφορμολόγημα, ὁ ἰδ.: Παροιμ. φρ.

Ἀφρομὲς κί ἀφρομολόγια | τοῦ παπᾶ τὰ κοβολόγια
(ἐπὶ τοῦ προφασιζομένου ἀνύπαρκτον αἰτίαν πρὸς δικαιολογίαν).

ἀφορμολογῶ ἀμάρτ. Μέσ. ἀφορμολοοῦμαι Κύπρ.
Τὸ μεσν. ἀφορμολογῶ.

Εὐρίσκω ἀφορμὰς, προφάσεις. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. 1, 134 (ἐκδ. RDawkins) «τὸ σουπέρπιον γένος τῶν Γενουβίσων καὶ παράβουλον, ὅπου πάντα πλημμελοῦσαν νὰ πάρουν τὴν Κύπρον καὶ ἀφορμολογοῦσαν, ἡδύραν ἀφορμὴν τοῦ μαλωμάτου». Συνών. ἀφορμιάζομαι.

ἀφορμολόχορτο τό, ἀμάρτ. ἀφουρμουχόρτ' Στερελλ. (Ἀγραφ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφορμῇ καὶ χόρτο.

Τὸ φυτὸν πεντάφυλλον τὸ ποδοφόρον (pontentilla pedata) τῆς τάξεως τῶν ροδωδῶν (rosaceae), προσκολλώμενον ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων, τὸ οἶονε ζητοῦν ἀφορμὴν νὰ πιαστῇ. [**]

ἀφορολόγητος ἐπίθ. λόγ. κοιν.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀφορολόγητος.

1) Ὁ μὴ ὑποβαλλόμενος ἢ ὁ μὴ ὑποβληθεὶς εἰς φόρον: Φρ. Ἐφαγε κοντόχορτο ἀφορολόγητο (δηλ. πολὺ, ἐπὶ

τοῦ μωροῦ, συνών. φρ. *ἔφαγε κουτόχορτο ἀτελώνιστο*. Συνών. ἀσύδοτος 1. 2) Ὁ μὴ εὐρεθεὶς εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ δώσῃ κάπου χρήματα.

ἄφορος ἐπίθ. (I) Δαρδαν. (Ὁφρύν.) Κεφαλλ. Πελοπν. κ.ά.—ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,110 *ἄφουρους* Λέσβ. Μακεδ. κ.ά. Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. φορῶ.

1) Ὁ μὴ φορεθεὶς, ἀφόρετος Κεφαλλ.—ΓΧατζιδ. ἐνθ' ἄν.: *Ἀφορο φόρεμα* ΓΧατζιδ. ἐνθ' ἄν. 2) Καινουργίης Δαρδαν. (Ὁφρύν.) Λέσβ. Μακεδ. Πελοπν.: *Ἀφορο μπακίρι* Ὁφρύν. *Ἀφουρου τσ'κάλ* Μακεδ. *Κ'μάρι* ἄφουρου Λέσβ. || Ἄσμ.

Πάντα μου 'ς ἄφορο γγαλι βάνω κρασί καὶ πίνω Πελοπν. 3) Ἐκεῖνος τοῦ ὁποῖου δὲν ἤρχισεν ἀκόμη νὰ γίνεταί χρησις Μακεδ.: *Ἀφουρου σαπούρ*.

Πβ. ἀφόρετος, ἀφορίστος.

ἄφορος ἐπίθ. (II) λόγ. κοιν.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄφορος.

1) Ὁ μὴ παράγων, ἄγονος, ἐπὶ γῆς: *Ἀφορος τόπος*. *Ἀφορο χωράφι*. 2) Ὁ καθ' ὃν δὲν παράγει ἡ γῆ, ἐπὶ χρόνου: *Ἀφορη χρονιά*.

ἀφορούκλης ὁ, Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφορισμός κατὰ βιαίαν συγκοπὴν καὶ τῆς καταλ. -οὐκλῆς.

1) Ἀνθρώπος ἔχων ἀφορισμόν, ὁ ἀφωρισμένος.

2) Συνεκδ. ἄνθρωπος κακῶν διαθέσεων, μοχθηρός, βλαπτικός.

ἀφοροχάρτι τό, Ἡπ. Κεφαλλ. Πελοπν. Στερελλ. (Ναύπακτ.) κ.ά.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφόρα καὶ χαρτί.

Ἀφοριστικός, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: *Νὰ πάμε 'ς τοῦ δεσπότη νὰ -ν- δοῦ γυρέψωμε ἓνα ἀφοροχάρτι* Κεφαλλ.

ἀφόρτωτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. κ.ά.) ἀφόρτουτος βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *φορτωτός < φορ- τώνω.

1) Ὁ μὴ λαβὼν τὸν φόρτον του, ὁ μὴ φορτωθεὶς κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. κ.ά.): *Ἀφόρτωτο ἄλογο*. *Ἀφόρτωτη μαούνα*. β) Μεταφ. ἀπηλλαγμένος οἰκογενειακῶν βαρῶν Λεξ. Δημητρ. 2) Ὁ μὴ ὡς φορτίον ἐναποτεθεὶς πρὸς μεταφορὰν κοιν.: *Τὸ λάδι ἔμεινε ἀφόρτωτο*.

ἀφορῶ ἀμάρτ. Μέσ. ἀφοροῦμαι Κρήτ. ἀφορειοῦμαι Πελοπν. (Λακων. Μάν. κ.ά.) ἀφορειῶμαι Πελοπν. (Λακων. Μάν.) ἀφ-φορκοῦμαι Κύπρ. ἀφουνοῖμι Σαμοθρ. φοροῦμαι Κάλυμν. Κάρπ. Κρήτ. Ρόδ. Χίος κ.ά.—Λεξ. Λάουνδ. φορεῖμαι Βιθυν. φορῶμαι Σκῦρ. φουρεῖωμι Λέσβ. φουροῦμι Ἰμβρ. Λέσβ. φ-φορειοῦμαι Ρόδ. φ-φορρεῖωμαι Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ὑφορῶ - ὑφορῶμαι. Ἰδ. Κορ. Ἀτ. 4,665. καὶ ΓΧατζιδ. ἐν Ἐπετ. Φιλοσοφ. Σχολ. Θεσσαλον. 1 (1927) 9. Ἡ λ. καὶ μεσν. ὡς καὶ ὁ τύπ. φοροῦμαι.

1) Ὑποπτεύομαι, ὑποψιάζομαι ἐνθ' ἄν.: *Τ' ἀφωράθηκε τί θὰ τὸνε βρῇ* Μάν. *Τὸν φοβοῦμαι πῶς τὰ πῆρε* Κρήτ. || Παροιμ. φρ. *Τὰ κάνει φορᾶται* (ἐπὶ ἀνθρώπου κακοῦ ἀποδίδοντος εἰς ἄλλον ὅσα ὁ ἴδιος κάμνει ἢ ὑποψιαζομένου τοὺς ἄλλους ὅτι θὰ τὸν κακοποιήσουν) Σκῦρ. Χίος. *Ἀφ-φορκέται τοῦ κόρφου του* (ἐπὶ τοῦ λίαν δυσπίστου) Κύπρ. || Γνωμ. *Ὅπου χάση καὶ τὸν κόρφο του ἀφορεῖται* Λακων. *Ὁ κλέφτης τοῦ κλέφτη ἀφ-φορκέται* Κύπρ. *Ὁ κλέφτης τῶν δ' ψεύτης τῆς κλεψικίᾳς τῶν δ' τῆς ψευτικίᾳς ἀφ-φορκέται* αὐτόθι. || Ἄσμ.

Παρηγορῶ τη δὴ γαρδιά, μὰ δὲ βαρηγορᾶται, λέω της χίλια νόματα, μὰ 'κείνη τ' ἀφορᾶται

Κρήτ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. 1,378 (ἐκδοσις R Dawkins) «ἐξήτησέν τους βουλὴν νὰ τοῦ ποῦν... τεῖν-τα νὰ ποίση μὴδὲν ἀφοραθῇ ὁ ρῆγας κακόν». β) Φο-βοῦμαι Κύπρ. Πελοπν. (Μάν.): *Ὅ,τι ἀφορειώτανε τὸν ἡῦ-ρηκε* Μάν. || Γνωμ.

Θεέ, μὲν δώσης τοῦ παιδικιοῦ ὅς' ἀφ-φορκέτ' ἡ μάνα!

(διότι ἡ μάνα πολλὰ φοβεῖται μήπως πάθῃ τὸ παιδί της) Κύπρ. 2) Νομίζω, ὑποθέτω Ἰμβρ. Λέσβ. Σκῦρ. κ.ά.: *Θὰν ἔρτ', 'φουροῦμι Ἰμβρ. Τοῦ τυχιρό σ' εἶνι, 'φουροῦμι* Λέσβ. 3) Ἀντιλαμβάνομαι, βλέπω, παρατηρῶ Κρήτ. Πελοπν. (Λακων.) κ.ά.: *Ἀφωραθήκα τζοὶ καὶ φράξα δως ἐν στρατά* Κρήτ.

ἀφόταν σύνδ. ἀμάρτ. ἀφόντα Α.Ρουμελ. (Καρ.) Ἡπ. Πελοπν. (Γλανιτζ. Γορτυν.) κ.ά. ἀφόντας Αἰγιν. Ἄνδρ. Ἡπ. Θήρ. Λευκ. Μακεδ. (Βελβ. Βλάστ.) Πελοπν. (Λακων. Μάν.) Χίος κ.ά.—Λεξ. Δημητρ. ἀφόντας Κεφαλλ. κ.ά. ἀφοντάς Πελοπν. (Λεντεκ. Τριφυλ.) κ.ά. φόντα Εὐβ. (Κύμ.) Μακεδ. (Βλάστ.) Πελοπν. Στερελλ. (Κλών.) κ.ά. φοντά Πελοπν. (Κορινθ. Τρίκκ.) κ.ά. φόντας Α.Ρου-μελ. (Καρ.) Ἡπ. Θεσσ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Βλάστ. Καστορ.) Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Λάστ. Μεσσ. Πυλ.) φοντάς Πελοπν. (Κορινθ. Λεντεκ. Τρίκκ.) κ.ά. φούντα Στερελλ. (Αἰτωλ. Εὐρυταν.) φουν-τά Στερελλ. (Εὐρυταν. Φθιώτ.) φούντας Α.Ρουμελ. (Φι-λιππούπ.) φουντάς Μακεδ. ἀπόταν Κέρκ. κ.ά. ἀ-πόνταν Θήρ. ἀπόδαν Νάξ. ἀπόδα Ζάκ. Κέρκ. ἀπού-δαν Κρήτ. ἀπόντας Κέρκ. Μῆλ. Πάρ. Πελοπν. (Αἰγ. Λάστ.) Χίος κ.ά. ἀπόδας Θήρ. Κρήτ. Νάξ. (Δαμαρ.) ἀ-δόδας Μύκ. ἀπέτας Θράκ. (Αἰν.) ἀποδὰν Κρήτ. ἀ-πουδὰν Κρήτ. (Βιάνν.) ἀποδὰ Πελοπν. (Σουδεν.) πουν-τὰν Τῆλ.

Ἐκ τῶν συνδ. ἀφοῦ καὶ δταν, παρ' ὃ καὶ δνταν, δντας. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,499 καὶ ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) 212. Πβ. καὶ ΒΦάβην ἐνθ' ἄν. Λεξικογρ. Ἀρχ. 47 κέξ. Οἱ μετὰ τοῦ π τύπ. ἀπόταν κλπ. ἐκ παρασυσχετισμοῦ πρὸς τὴν πρόθεσιν ἀπό.

1) Ἀφ' οὗ χρόνου, ἀφότου Ἄνδρ. Α.Ρουμελ. (Φιλιπ-πούπ.) Ζάκ. Ἡπ. Θεσσ. Κέρκ. Κρήτ. Μακεδ. (Βελβ. Βλάστ.) Νάξ. (Δαμαρ.) Πελοπν. (Αἰγ. Καλάβρυτ. Λακων. Μάν.) Τῆλ. κ.ά.:—Λεξ. Δημητρ.: *Ἀφόντας σὲ εἶδα, σ' ἀγά-πησα* Ἡπ. *Ἀπόντας ἔφυγε, δὲ μδοτεῖλε κἀνένα γράμμα* Αἰγ. *Ἀπόντας ἔφυε, δὲ ξανάρθε* Κέρκ. *Φόντας ἦρθα 'ς τοῦ χου-ριό, δὲ σ' εἶδα* Ἡπ. *Ἀπόδας ἦρθε, δὲν ἡσύχασε* Κρήτ. *Ἀπό-δας ἠγεννήθηκα, ἐτοὰ τὸνε ξέρω* Δαμαρ. *Ἀποδὰν ἐγεννή-θηκα, δὲν εἶδα κόσμο* Κρήτ. || Ἄσμ.

Ἀφόντας σ' εἶδα 'ς τὸ γαλὸ νὰ κολυμπᾷς, κυρά μου, νεράϊδα, καλονέραϊδα, σὲ βλέπω 'ς τὰ ὄνειρά μου

Λεξ. Δημητρ. 2) Ὅταν Αἰγιν. Α.Ρουμελ. (Καρ.) Εὐβ. (Κύμ.) Ἡπ. Θεσσ. Θήρ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Κεφαλλ. Λευκ. Μακεδ. (Καστορ. κ.ά.) Μῆλ. Μύκ. Νάξ. Πάρ. Πε-λοπν. (Ἀνδρίτσ. Ἀρκαδ. Γλανιτζ. Γορτυν. Κορινθ. Λακων. Λάστ. Λεντεκ. Μάν. Μεσσ. Πυλ. Σουδεν. Τρίκκ. Τριφυλ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Εὐρυταν. Κλών. Φθιώτ.) Χίος κ.ά.: Πα-ροιμ.

Ἀφόντας ἐθερίζαμε, Βασίλει κῦρ-Βασίλει,

τώρα π' ἀποθερίσαμε, ποῦ σ' εἶδα, βρὲ κασιόδη;

(ἐπὶ τοῦ κολακεύοντος μὲν ἐν ὧρᾳ ἀνάγκης, ἀγνοοῦντος δὲ τὸν εὐεργέτην μόλις παρέλθῃ ἡ ἀνάγκη) Αἰγιν.

Ἐμπορος φοντάς φτωχύνῃ, | τὰ παλαιὰ δεφτέρια ἀνοίγει Λεντεκ. || Ἄσμ.

